

Ако ли ази съмъ невиненъ,
То нека огънътъ вашъ силенъ
Врагътъ въ глава да устрели,
Рода му долу да свали!

О, скоро, скоро, воеводи,
Навредъ пратете скороходи,
Народътъ да се призове
И тука да се събере.

Оттука да го наредите
Мѣста да хване по горитѣ,
Да чака, да не влиза въ бой,
Приказъ догде не вземе мой.“

Веднага въ великата Преслава,
Голѣмо, мало се разшава:
Кой носи ножа да кали,
Кой чанта пълна съсъ стрели.

Кой тетевѣ на лжкъ обтѣга,
Кой враненъ коня чеше, стѣга,
И клето му сърдце трепти,
Кога да тръгне не търпи.

По българското всичко царство,
Подъ Крумовото господарство,
Задъ тебе или предъ очи,
Навредъ за бой вечъ гласъ ечи:

Война, война непримирима
За бащината ни любима,
Война противу лютий врагъ,
Нечаканъ гостенинъ, недрагъ!

Но на! Никифоръ приближава,
Нахлува въ Крумова държава,
Наредъ той коли и плени,
Не ще да знай деца, жени.